

[Kyed.]

traktforholdene for de Firmaer, som har de paagældende Reklameskilte. Det er muligt, at der vil være Rimelighed i, at de faar en længere Frist end det Aar, som i Forslaget er angivet. Jeg erindrner nemlig, at da vi fik fastsat en saadan Bestemmelse vedrørende Reklamer langs med Landevejene, viste det sig, at man maatte komme med en Tillægsbestemmelse, hvorefter Fristen, saa vidt jeg husker, blev paa 5 Aar, netop for ikke at paaføre et bestemt Pengeinstitut meget store Tab, fordi det paagældende Firma var blevet finansieret derfra. Det er alt sammen Ting, som jeg er sikker paa, den højtærede Minister vil være med til at tage Hensyn til.

Da Tiden er udløbet, skal jeg nu kun sige, at vi for vort Vedkommende vil med største Villighed være med til en samlet Drøftelse af hele denne vigtige Lovgivning og de Ændringer, der foreslaas, med det Formaal stadig at fremme, hvad et tidligere Medlem af dette høje Ting, nemlig A. C. Meyer, gav Udtryk for ved Behandlingen af et Lovforslag om Naturfredning, idet han sagde, at Befolkningen skal lære at respektere Naturens Skønhed, og dernæst skal der aabnes Adgang til Stranden, men Ejendomsretten hertil skal vedblivende bestaa ubeskaaret. Det Motto for Naturfredningen, som den socialdemokratiske Ordfører dengang gav Udtryk for, kan jeg underskrive

H. F. Ulrichsen: Det Forslag til Revision af Naturfredningsloven af 1917, som i Dag behandles her i Folketinget, har været bebudet af den højtærede Statsminister i et Par Aar. Jeg mindes, at Statsministeren i et Par af de foregaaende Trontaler har meddelt, at vi nu staaer over for en Revision af Naturfredningslovgivningen. Hvad der hindrede Lovforslagets Fremsættelse i foregaaende Rigsdagssamlinger, ved jeg ikke. Jeg er i hvert Fald for mit Vedkommende overordentlig tilfreds med, at vi nu skal have moderniseret Naturfredningsloven af 1917.

Danmark kom forholdsvis sent med paa Naturfredningslovgivningsomraadet — det er et meget langt Ord —, idet man i Frankrig allerede fik vedtaget en Naturfredningslov i 1906, og her i Skandinavien var det Sverige, der lagde for med en Lov i 1909. Overalt, hvor man har faaet vedtaget Naturfredningslove, har man gjort det ud fra den Opfattelse, som efter mit Skøn ogsaa er fuldstændig rigtig, at Naturfredningen er en national Opgave, og jeg kan tilføje, at efter mit Skøn er Naturfredningen ogsaa en konservativ Opgave. Ligesom man fra konservativ

Side værner om de forskellige Samfundstraditioner og om de folkelige Ejendommeligheder, saaledes ønsker man ogsaa fra konservativ Side at være med til at løse den nationale Opgave at værne om Naturen.

Der findes en hel Række Organisationer, der mere eller mindre aktivt, respektive periferisk, beskæftiger sig med Naturfredning eller dermed parallelle Opgaver. I forreste Række staaer naturligvis Naturfredningsforeningen, der i 1911 udsprang af Turistforeningen, og den Forening, hvis Opgave ligger nærmest op ad Naturfredningsforeningens, er efter mit Skøn Turistforeningen, i alt Fald dens indenlandske Afdeling; men ogsaa tre andre Foreninger beskæftiger sig med Opgaver, der ligger ganske tæt op ad Naturfredning. Jeg skal nævne dem: Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse, Foreningen Bedre Byggeskik, der netop i disse Dage har udsendt en Henvendelse til Rigsdagens Medlemmer om vedblivende at have Interesse for Problemet Opførelse af smukke, formaalstjenlige Huse ude omkring i Landet, og endelig Foreningen til gamle Bygningers Bevaring, der ogsaa udfører et stort og fortjenstfuldt Arbejde.

I det Øjeblik man diskuterer en Naturfredningslov, er der al Grund til at rette en Tak til Naturfredningsforeningen for det meget store Arbejde, denne Forening og dens Ledere har udført. Det var Turistmanden, Overretssagfører Falbe-Hansen, der tog Initiativet til denne Forenings Stiftelse i 1911. Men skal man tale om Naturfredning, er det naturligt at nævne Navnet Struckmann, det Navn kender man Landet over, og havde vi ikke haft en Mand med en saadan Ildhu, en saadan Energi og en saadan Agitationsevne, vilde Naturfredningsforeningen ikke have opnaaet den smukke Position, den har opnaaet, og saa vilde vi ikke have gennembladet de skønne Skrifter, Naturfredningsforeningen har udgivet. Og bag ham har der staaet andre fremragende Medlemmer i Samfundet, jeg skal nævne Arkitekt Dyggve og en Jurist som Vinding Kruse, der er i saa høj Grad Specialist i disse Problemer, at en af de juridiske Lærebøger, han har udgivet, tillige er Propaganda for Naturfredningssagen. Jeg vilde ønske, at det i det fremtidige Naturfredningsarbejde vil blive muligt at skabe et saa intimt Samvirke som overhovedet gør ligt mellem de forskellige Foreninger, der beskæftiger sig med Naturfredning og dermed parallelle Opgaver.

Jeg sagde, at efter mit Skøn var Naturfredning en national Opgave, og der er da ogsaa kun fra en ganske enkelt Side rejst